

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobce: L. P.

proti

žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o jeho stížnosti z 11. 6. 2025, vedeném pod sp. zn. UOOU-03229/25

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žalobcově stížnosti z 11. 6. 2025, vedené pod sp. zn. UOOU-03229/25, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 2 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci.

1. Žalobce podal žalovanému 11. 6. 2025 stížnost podle čl. 77 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679 z 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále „GDPR“). Upozornil

v ní na nezákonné zpracování dat ze strany jejich správce, společnosti MONETA Money Bank, a.s., IČO: 256 72 720, ve spolupráci s jejími obchodními partnery.

2. Dne 15. 7. 2025 podal žalobce žádost o opatření proti nečinnosti při vyřizování své stížnosti. V reakci na ni vydal předseda žalovaného 20. 8. 2025 opatření, v němž konstatoval nečinnost žalovaného a uložil mu učinit ve lhůtě 30 dnů procesní relevantní procesní úkon a žalobce o tom vyrozumět.
3. Následně 31. 10. 2025 podal žalobce tuto žalobu.

2. Argumenty účastníků řízení.

4. **Žalobce v žalobě** odkázal na několik rozsudků správních soudů, z nichž vyplývá, že žalovaný byl povinen rozhodnout o jeho stížnosti ve lhůtě 30 dnů. Do dne podání žaloby se tak však nestalo, přestože žalobce požádal předsedu žalovaného o opatření proti nečinnosti.
5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** vyjádřil přesvědčení, že není nečinný. Poukázal na to, že žalobcova stížnost čítala 75 stran, není právě snadno srozumitelná a její prošetření si nutně vyžádalo několik kroků, které nelze objektivně stihnout ani ve lhůtě 30 dnů, ani ve lhůtě dvojnásobné. Pokud by tak žalovaný měl učinit, musel by rezignovat na řádné objasnění stavu věci i uplatnění práv účastníků řízení. Závěrem žalovaný uvedl, že mu vzhledem k absenci příslušné hmotněprávní úpravy v českém právním řádu není zřejmé, co by mělo být obsahem rozhodnutí, které by byl povinen vydat, zejména shledal-li by stížnost důvodnou. Pro případ vyhovění žalobě by tak bylo vhodné vyjasnit, zda a jaké rozhodnutí má žalovaný následně vydat.

3. Posouzení věci.

6. Soud projednal žalobu podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“), podle něž ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. V řízení o ochraně proti nečinnosti soud rozhoduje podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
7. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal 15. 7. 2025 podnět k opatření proti nečinnosti, jemuž předseda žalovaného vyhověl. Žaloba je tedy přípustná i z tohoto hlediska.
8. Ve věci soud rozhodl dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, jelikož žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce s ním po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas. Nařízení jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování, neboť všechny listiny potřebné pro posouzení věci se nacházejí ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS 9 Afs 8/2008, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
9. Skutkově i právně obdobnou věc téhož žalobce posuzoval zdejší soud již v rozsudku **11 A 17/2025** z 24. 7. 2025. Jelikož se desátý senát s posouzením jedenáctého senátu ztotožňuje, z odůvodnění jeho rozhodnutí nadále přiměřeně vychází.
10. Podle čl. 77 GDPR *aniž jsou dotčeny jakékoliv jiné prostředky správní nebo soudní ochrany, má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu, zejména v členském státě svého obvyklého bydliště, místa výkonu zaměstnání nebo místa, kde došlo k údajnému porušení,*

pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení (odst. 1). Dozorový úřad, kterému byla stížnost podána, informuje stěžovatele o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku, jakož i o možnosti soudní ochrany podle článku 78 (odst. 2).

11. *Podle čl. 78 GDPR aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každá fyzická nebo právnická osoba právo na účinnou soudní ochranu proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, které se jí týká (odst. 1). Aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každý subjekt údajů právo na účinnou soudní ochranu, pokud se dozorový úřad, který je příslušný podle článků 55 a 56, stížností nezabývá nebo pokud neinformuje subjekt údajů do tří měsíců o pokroku v řešení stížnosti podané podle článku 77 či o jeho výsledku (odst. 2). Řízení proti dozorovému úřadu se zahajuje u soudů toho členského státu, v němž je daný dozorový úřad zřízen (odst. 3). Je-li zahájeno řízení proti rozhodnutí dozorového úřadu, kterému předcházelo stanovisko nebo rozhodnutí sboru v rámci mechanismu jednotnosti, dozorový úřad toto stanovisko nebo rozhodnutí předloží soudu (odst. 4).*
12. *Výkladu těchto článků GDPR napomáhá recitál 141 tohoto nařízení, podle nějž každý subjekt údajů by měl mít právo podat stížnost u jediného dozorového úřadu, zejména v členském státě, kde má své obvyklé bydliště, a právo na účinnou soudní ochranu v souladu s článkem 47 Listiny, jestliže se domnívá, že byla porušena jeho práva podle tohoto nařízení, nebo pokud dozorový úřad na stížnost nereaguje, stížnost zcela či částečně odmítne či zamítne, nebo pokud nekoná, přestože je to nutné z důvodu ochrany práv subjektu údajů. Šetření, které následuje po podání stížnosti, by mělo být s výhradou soudního přezkumu provedeno v rozsahu, jenž je v daném případě přiměřený. Dozorový úřad by měl subjekt údajů v přiměřené lhůtě informovat o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku. Je-li v dané věci zapotřebí další šetření nebo koordinace s jiným dozorovým úřadem, měl by být subjekt údajů informován průběžně.*
13. *NSS v rozsudku 1 As 71/2024 z 16. 9. 2024 dovodil, že „[n]a rozhodování o stížnosti podané u českého dozorového orgánu se proto uplatní rovněž § 71 odst. 3 správního řádu. Žalovaný je povinen o stížnosti subjektu údajů rozhodnout bezodkladně, nejpozději však do 30 dnů od zahájení řízení. Tato lhůta může být prodloužena až o 30 dnů, jde-li o zvlášť složitý případ.“ (bod 26).*
14. *Městský soud na základě vyjádření účastníků řízení a spisového materiálu dospěl k závěru, že žalobce podal 11. 6. 2025 stížnost dle čl. 77 GDPR. V ní označil podezřelého správce údajů a uvedl, v čem spatřuje porušení GDPR. Žalovaný o této stížnosti ve stanovené lhůtě nerozhodl, a je tedy nečinný, jak konstatoval také jeho předseda v opatření z 20. 8. 2025. Tato nečinnost trvala také ke dni podání žaloby, kdy už doba řízení přesáhla lhůtu pro vydání rozhodnutí několikanásobně.*
15. *Soud má pochopení pro komplikovanou situaci žalovaného vyvěrající z toho, že žalobcova stížnost je skutečně obsáhlá a žalovaný musí při jejím prošetřování provést řadu dílčích kroků. Tyto okolnosti však nemohou prolomit lhůtu stanovenou právním předpisem a její překročení nemůže jít k tíži účastníka řízení.*
16. *Žalovaný vyslovil přání, aby soud v případě vyhovění žaloby vyjasnil, jaké rozhodnutí (včetně jeho obsahu) má žalovaný vlastně vydat. To však neodpovídá koncepci nečinnostní žaloby v českém právním řádu. Jak již soud vyložil v rozsudku 3 A 123/2025 z 18. 11. 2025, tento žalobní typ je toliko přípravným a pomocným prostředkem ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Nutí správní orgán projevit vůli ohledně předmětu řízení a vydat rozhodnutí bez ohledu na jeho obsah (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS 7 Aps 3/2008 z 16. 11. 2010, body 17 až 21). V řízení o nečinnostní žalobě se posuzuje pouze to,*

zda je žalovaný povinen vydat ve věci rozhodnutí nebo osvědčení. Pokud ano, soud mu uloží povinnost tak učinit. Pokud ne, žalobu zamítne. Obsah takto vynuceného správního rozhodnutí lze následně soudně přezkoumat na základě žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní: Komentář*; komentář k § 79 [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-12-09]).

17. Soud proto nemůže v tomto řízení za žalovaného domýšlet, co by mělo být obsahem rozhodnutí o žalobcově stížnosti. Tím by totiž nahradil jeho činnost a nepřipustně zasáhl do jeho pravomocí. Zákonnost jeho rozhodnutí může soud zkoumat pouze v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. V nynější věci je podstatné pouze to, že žalovaný překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí a že zároveň netvrdil, že by existoval důvod toto řízení přerušit či že by se lhůta pro vydání rozhodnutí prodlužovala. Ani soud sám existenci takových důvodů neshledal.
18. Žalobce podal žalobu 31. 10. 2025, tedy v době, kdy žalovaný byl nečinný a kdy délka řízení již několikanásobně přesáhla zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Z vyjádření žalovaného k žalobě ani z předloženého správního spisu nevyplynulo, že by tato nečinnost odpadla v průběhu soudního řízení. Za této situace soud shledal, že nečinnost žalovaného nadále trvá.

4. Závěr a náklady řízení

19. Soud seznal, že rozhodnutí ve věci nebylo vydáno ani ke dni jeho rozhodnutí. Proto žalobě vyhověl a uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o žalobcově stížnosti. K tomu mu stanovil třicetidenní lhůtu, kterou navrhl sám žalobce a soudu se jeví jako přiměřená také s ohledem na složitost věci i na to, že od zahájení řízení o stížnosti uplynulo již několik měsíců.
20. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč. Žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené měsíční lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 8. prosince 2025

JUDr. Jaromír Klepš
předseda senátu